

Sygn. akt: I C 1725/17 upr.

Na rozprawie dnia 24 maja 2018 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. – zawiadomiony o terminie.

Pozwany M. Ł. (1) nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139§1 KPC, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Aleksandra Sobótka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko M. Ł. (1)

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pierwotnie o zasądzenie od pozwanego M. Ł. (2) kwoty 492,45 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Następnie pismem z dnia 11.01.2018r. sprostował oznaczenie pozwanego na M. Ł. (1) (k. 26) Podniósł, że pozwany i F. Bank p.l.c. zawarli w dniu 11.02.2015r. umowę pożyczki nr (...) na podstawie, której pozwany otrzymał środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania. Wierzyciel pierwotny wypowiedział zawartą umowę co doprowadziło do jej rozwiązania i wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki W dniu 28.12.2016r. powód zawarł z F. Bank p.l.c. umowę przelewu wierzytelności, która nabył wierzytelność względem pozwanego. Podniósł, że na dochodzona pozwem kwotę składa się niespłacona należność główna w kwocie

200,00 zł, koszty udzielenia pożyczki w kwocie 259,00 zł oraz odsetki za opóźnienie naliczone od tych należności w kwocie 33,45 zł.

Pozwany, zawiadomiony w trybie art. 139§1 k.p.c., nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28.12.2016r. F. Bank p.l.c. z siedzibą w S. (Malta) zawarł z(...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

(d.: umowa k. 8-10)

W elektronicznym załączniku do umowy cesji wskazano wierzytelność wobec pozwanego M. Ł. (2) na kwotę 459,00 zł .

(d.: wyciąg – k.6)

W dniu 21.11.2017r. został wygenerowany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), stwierdzający nabycie przez powoda od F. Banku p.l.c. w dniu 28.12.2016r. wierzytelności wobec pozwanego M. Ł. (2) wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej na kwotę 200,00 zł z tytułu kapitału, 32,45 zł z tytułu odsetek i 259,00 zł z tytułu kosztów.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda.

W ocenie Sądu, powództwo nie jest zasadne, albowiem powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności pożyczki, momentu wypowiedzenia pożyczki, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciążał powoda. Powód na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika natomiast ani wysokość zobowiązania pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej ani ostatecznie rodzaj i charakter umowy zawartej przez powoda z wierzycielem pierwotnym. Należy także wskazać, że przedłożone przez powoda dokumenty nie stanowią także dowodu istnienia zobowiązania pozwanego, który ostatecznie został określony przez powoda jako M. Ł. (1) nr PESEL (...) (k. 26). Wymienione wyżej dokumenty odnoszą się natomiast do osoby o nazwisku (...).

W szczególności strona powodowa nie przedłożyła umowy, którą pozwany miał zawrzeć z F. Bank p.l.c. Nie wiadomo wobec tego jakiego rodzaju była to umowa oraz jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwanego określonego w umowie zobowiązania. Jest to tym bardziej istotne, że nie pozwala również stwierdzić czy wymienienie w złożonych dokumentach nazwiska pozwanego w brzmieniu (...) jest efektem omyłki pisarskiej powoda i czy zobowiązanie zostało zaciągnięte przez ostatecznie wskazanego pozwanego, tj. M. Ł. (1). Nie wiadomo również jaka była pierwotna wysokość zobowiązania. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Dowodem istnienia pierwotnego zobowiązania i jego wysokości nie jest w szczególności umowa przelewu wierzytelności, albowiem nie zawiera ona nawet wzmianki, iż obejmuje wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Również przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg

rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje bowiem faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak SN w uzasadnieniu uchwały z 7.10.2009r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego potwierdza jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowi jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (vide - wyrok SN z 13.06.2013r., V CSK 329/12, LEX nr 1375500).

Tym bardziej nie stanowi dowodu pozwalającego zweryfikować prawidłowość naliczenia i wysokość należnych odsetek, zwłaszcza iż wskazany wyciąg nie zawiera danych dotyczących terminów płatności ani wymagalności dochodzonych kwot oraz okresów naliczania, podstaw naliczania i wysokości stosowanej stopy procentowej odsetek. W szczególności w kontekście zgodności stopy procentowej zastosowanej do wyliczenia odsetek ze stopą procentową odsetek maksymalnych po myśli art. 359§2¹ KC.

Należy także wskazać, iż stosownie do art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2014r. o funduszach inwestycyjnych (j.t.: Dz.U. z 2014r. Nr 157 ze zm.) moc prawna wyciągu jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Dowodem istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz jej wysokości nie jest także pismo (...) S.A. z dnia 23.01.2017r. (k. 5) adresowane do M. Ł. (2). Powód nie przedłożył bowiem żadnego dowodu doręczenia pozwanemu tego pisma, ani tym bardziej uznania przez pozwanego wskazanego w nim zobowiązania.

Stąd, biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności faktyczne i przedłożone dokumenty nie pozwalają na ustalenie istnienia stosunku prawnego pomiędzy pozwanym, a wierzycielem pierwotnym, dalej istnienia po stronie pozwanego nie spełnionego zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego ani jego wysokości oraz terminu wymagalności.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do istnienia, wysokości oraz wymagalności zobowiązania. W tych okolicznościach pomimo zaistnienia formalnych przesłanek do wydania w sprawie wyroku zaocznego skutek nie działania w sprawie pozwanego, powództwo nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również w uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami

o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07)

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.